
Manželka na útěku

Dee MacDonald

Držela se klikatých vedlejších silniček a okolní krajina jí nikdy nepřipadala krásnější. Skvěla se v plné letní kráse a byla by hloupost si těch výhledů neužít a místo toho jet po dálnici vmáčknutá mezi nákladáky a firmní osobáky. Roger celý život řídil ve středním pruhu (co jiného by taky člověk od účetního čekal), zatímco Connie dávala přednost rychlému pruhu vlevo. Protože ani ona, ani Kermit už ale nebyli nejmladší a taky protože nikam nepospíchala, nedávala dálnice smysl. Navíc měla tři trestné body za rychlost (výlet se Sue do Brightonu), takže si musela dávat pozor.

Cestou ji chvílemi zaplavovala radost nad tím, že to dokázala, že sebrala odvalu a opravdu odešla z domu, a chvílemi zase strach z neznáma. Co bude proboha dělat? Najednou si uvědomila, že už roky neudělala takhle velké rozhodnutí. Všechny dovolené včetně cesty a zastávek vždycky plánoval Roger; bylo to tak jednodušší. Navíc mu to opravdu šlo.

Možná si měla jen na týden někam vyrazit se Sue. Mohly si vzájemně postěžovat na své muže, každý den se přejít a vypít příliš mnoho alkoholu a pak se spořádaně vrátit domů. Nedělají tohle všechny znužené manželky? (Aby je doma jejich muži přivítali lhostejným: „Užila sis to, miláčku?“)

Ne, tuhle cestu musí absolvovat sama. Protože jen ona – Connie McColllová – může říct, jak se cítí a rozhodnout se, co s tím udělá. Jenomže už jí není šestnáct. Je jí šedesát šest a soudě podle toho, jak nervózní se cítí, byla v šestnácti mnohem odvážnější.

Pak před sebou uviděla ceduli s nápisem Oxford. V Oxfordu se před lety poprvé zamilovala a v Oxfordu také přišla o panenství. Tohle město zaují-

malo v jejím srdci zvláštní místo, i když si jeho kouzelné věžičky měla příležitost prohlédnout převážně jen z okna Dominikova zatuchlého pokoje, kde se na město i milence dívala z nejrůznějších zajímavých úhlů. Nikdy potom už jí sex nepřišel tak báječný, i když se o to všemožně snažila – to všechno samozřejmě ještě předtím, než se provdala za Rogera.

S úsměvem na tváři odbočila na výpadovku směrem k městu jenom pár vteřin před tím, než Ken Bruce na Rádiu 2 varoval posluchače před uzavěrami na silnici, zácpou a dlouhým zdržením všech aut, která do Oxfordu míří z jihu a západu. Až příliš pozdě před sebou spatřila kolonu aut s rozsvěcenými červenými brzdovými světly. Když v příští půlhodině ujela snad jen čtvrt míle, začala o svém rozhodnutí navštívit Oxford pochybovat. To už ale stála v koloně ze všech stran obklopená dalšími auty a nebylo jak uniknout. Navázala dokonce přátelský kontakt, jenž zahrnoval krčení ramen a protáčení panenek, s mladou ženou ve stříbrném Renaultu, který popojížděl ve vedlejšímu pruhu. Když se pak auta v druhém pruhu dala do pohybu, zatímco ten její zůstal stát, bylo jí to líto. Pokud se nudíte k smrti, dotknou se vás i maličkosti. V touze po zklidnění přeladila na Klasik FM, kde ale zrovna hráli *Radeckého marš*, a to včetně tleskání do rytmu. Tak tohle dneska ne, řekla si a přeladila zpátky na Kena, kterému právě končila směna. Tak jen doufám, že nebydlíš v Oxfordu, pomyslela si.

Než konečně dorazila do města, bylo už odpoledne. Connie bylo vedro, cítila se vyčerpaná a začínala si dělat starost, jestli najde vhodný nocleh. A pak ho uviděla – Hotel Randolph! Jednou tam s Dominikem zašli na odpolední čaj. „Myslíš, že si někdy budeme moci dovolit ubytovat se v hotelu, jako je tenhle?“ zeptala se s pusou plnou vdolku. „To mám rozhodně v plánu,“ odpověděl jí a Connie nepochybovala, že svůj plán dodržel. Pamatovala si, že studoval práva – nebo to byla medicína? No, trvalo to skoro padesát let, ale dneska se tady ubytuje. Proč ne? pomyslela si.

Když zaparkovala a na recepci jí sdělili cenu za nocleh, uvědomila si, proč ne. Tímhle tempem by byla za pár dnů bez peněz. Podobně drahé ubytování si už nebude moci napříště dovolit.

Když se za slunečného odpoledne procházela po Oxfordu, vnímala, jak moc se město za ty roky změnilo. Atmosféra tu teď byla uvolněnější, neformálnější. Při její poslední návštěvě byly všude zajímavé místní obchůdky – ty

ale nahradily pobočky řetězců, které dnes zaplavují centra všech měst po celé zemi. Jaká škoda. Po půl dni stráveném v autě uvítala Connie možnost se trochu protáhnout a chodila městem tak dlouho, dokud ji nezačaly bolet nohy. Vzpomněla si na malý butik, kde si koupila minisukni, kterou si nemohla dovolit, zatímco se Dominic natřásal před zrcadlem. Byl tak trochu marnivý. Pečlivě načesané vlasy mu spadaly na ramena a nosil košile s volány. Napadlo ji, jak asi teď vypadá. Určitě stejně jako ona zestárl a narostl mu pupek.

Když z hlavní třídy odbočila do vedlejších uliček, přece jen narazila na pár butiků a specializovaných obchodů. A také na nezávislá knihkupectví. Starý dobrý Oxford tu pořád byl, jen trochu schovaný.

Pak už bylo načase vrátit se do krásného a drahého hotelového pokoje a vychutnat si zklidňující aromtickou koupel. A co teď?

Zabalená do měkoučké osušky přemítala, jak stráví svůj první večer coby svobodná žena. Rozhodla se, že si dá v hotelovém baru jeden (jen jeden) drink a pak se ve městě poohlédne po nějaké malé hospůdce, kde se navečeří. A půjde brzy spát. V džínách jít do baru nechtěla, našťestí si ale přibálila bílé kalhoty. Černá hedvábná halenka, kterou si přes ně přetáhla, jí milosrdně zakryla břicho a zadek.

V baru ji uvítala příjemná hudba, pohodlná křesílka a pozorní číšníci. Objednala si gin s tonikem, a protože jí bylo trochu hloupé, že pije sama, posadila se do odlehlého rohu, odkud mohla nerušeně pozorovat obchodníky v tmavých oblecích, rozesmáté dvojice a barmana, který míchání koktejlů pojímal jako show. Zaujala ji malá baculatá žena v podobné černé halence a bílých kalhotách, která z baru odkráčela celá zamračená. Nejspíš se právě pohádala se svou polovičkou, napadlo Connie.

Už měla skoro dopito, když do baru vstoupil atraktivní muž, kterému mohlo být kolem šedesátky. Rozhlížel se po místnosti s výrazem člověka, který má pořádné zpoždění. Pak si jí všiml a ke Conniině úžasu k ní zamířil se slovy: „Dorothy? Omlouvám se, že jdu pozdě. Neumíte si představit, jaký je dneska provoz...“

„Já ale ne-“ pokusila se ho Connie zarazit, muž si ale mezitím odložil na protější židli kufřík a vyrazil k baru. Přes rameno na ni zavolal: „Objednám vám šampaňské a hned jsem u vás.“

Connie ho vyjeveně sledovala, jak mluví s barmanem, vytahuje z kapsy svazek bankovek a ukazuje na její stůl. Musí ho zastavit, tohle je šílené. Už bylo ale pozdě. Když se zvedala, muž mířil zpátky k ní.

„Dorothy, opravdu se moc omlouvám!“

„JÁ ALE NEJSEM DOROTHY!“

„Cože?“

„Já nejsem Dorothy.“

„Ne? A kdo tedy jste?“

„Jmenuju se Connie.“

„Connie?“

Tahle konverzace začínala být čím dál absurdnější.

„Ano.“ To už se k nim blížil číšník s lahví Bollingeru, dvěma skleničkami a miskou oliv. Rozpačitě mlčeli, zatímco číšník vyskládal všechno na stůl a otevřel šampaňské. „Bude to všechno, pane?“

Conniein společník se tvářil zaraženě. „Ano, ano, děkuji,“ vykotal ze sebe. Když se číšník vzdálil z doslechu, obrátil se na ni: „Vy nejste ze SSP?“

„Kdo nebo co je SSP?“

„Proboha,“ plácl se po čele. Connie krátce zauvažovala, kdo z nich je víc zmatený.

Muž se mezitím vzpamatoval a řekl: „Musíte si myslet, že jsem úplný cvok. Moc se omlouvám. Měl jsem tu domluvenou schůzku s Dorothy ze SSP a mám čtyřicet minut zpoždění. Řekla mi, že bude mít na sobě černou halenku a bílé kalhoty. Jste si jistá, že nejste ze SSP? Třeba jsem si jenom spletl jméno?“

„Já opravdu nejsem ze SSP – ať je to cokoliv,“ zavrtěla hlavou Connie a uvažovala přitom, jestli je možné vrátit otevřené šampaňské. „A jmenuju se Connie.“ Hodila do sebe zbytek ginu s tonikem, aby už byla co nejdřív pryč. „Ale asi před deseti minutami jsem odsud viděla odcházet paní v bílých kalhotách.“

„Ach, ne! Chudák Dorothy! Obávám se, že tím se SSP skončila.“ Muž se na Connie omluvně usmál a ona se přistihla, jak mu úsměv vrací.

„Co je to SSP?“

„Prostě taková agentura,“ odvětil. „No nic, přece nenecháme tohle šampaňské zvětrat, co vy na to? Mimochodem, já jsem Martin.“ Vstal a napřáhl k ní ruku. „Měl jsem se představit dřív. Omlouvám se!“

„Přestaňte se omlouvat,“ zasmála se Connie a přijala nabízenou ruku. „Nemůžu ale pít vaše šampaňské!“

„Proč ne?“

„Protože nejsem Dorothy.“

„Ne, vy jste Connie! A já jsem netaktní, nejspíš tady na někoho čekáte.“

„To ne, jsem tu sama, ale –“

„V tom případě pojďme spolu to šampaňské vypít.“

Oběma jim nalil a s úsměvem pozvedl svou skleničku k přípitku. „Na zdraví!“

Connie si s ním přitukla, zatímco si ho prohlížela. Vypadal trošku jako Robert De Niro – zajímavý, zkušený muž s ostře řezanými rysy. Opatrně se napila. Šampaňské bylo výtečné.

„Jste tu pracovně, nebo za zábavou, Connie?“

„Na to není jednoduchá odpověď,“ zamyslela se. „Kvůli práci tu ale nejsem. Takže za zábavou. Tohle setkání je rozhodně nečekaně zábavné.“

„Tak na příjemný večer!“ Martin jim dolil víno a sáhl po olivě. „Mám v restauraci za rohem rezervovaný stůl pro dva. Máte ráda italskou kuchyni?“

„Tohle už začíná být trošku absurdní,“ rozesmála se Connie a v nose jí začaly bublínky šampaňského.

Martin se k ní naklonil. „Víte co? Jsem rád, že nejste Dorothy. Něco mi říká, že by s ní nebyla taková zábava jako s vámi.“

Connie zalichotilo, že ji Martin považuje za zábavnou. A taky jí byl sympatický. Poprvé po letech se k ní někdo choval jako k atraktivní (nebo alespoň docela ucházející) ženě a ona si to užívala. Nebo že by se jen snažil být zdvořilý? Byla odhodlaná si svou útratu v restauraci zaplatit sama.

„Na oplátku mi ale musíte povědět všechno o Dorothy a SSP,“ vymínila si.

Martinovi se do vysvětlování nejprve moc nechtělo, pak jí ale prozradil, že za tajemnou zkratkou SSP stojí „Seznamka pro starší a pokročilé“. No páni, pomyslela si Connie, takže seznamka pro důchodce!

Proč by se ale Martin potřeboval seznámit přes agenturu? Byl mimořádně přitažlivý, měl oříškově hnědé oči, krátce střížené prošedivělé vlasy, byl elegantně oblečený a zjevně dobře zaopatřený.

„Trávím spoustu času v práci,“ vysvětloval, jako by jí četl myšlenky. „Je pro mě těžké se s někým seznámit, a ještě těžší dorazit na rande včas. Jako

třeba dneska.“ Zpřímá se na ni podíval. „Něco mi říká, že SSP nebyla nejlepší volba.“

Connie se na Martinovi líbilo, že se dívá na ni, nikoliv skrze ni. Vlastně se zdál být Rogerovým přesným opakem. Connie McCollová, vyčínila si v duchu, co tě to jenom popadlo? Copak jsi tak emočně vyprahlá, že se ti podlomí kolena z prvního chlapa, který ti věnuje trošku pozornosti? A to nejsi z domu ani jeden celý den!

Když se o pár hodin později Connie pustila do tiramisu, věděl už Martin všechno o jejím útěku od lhostejného manžela, náročných dětí a přízemního domku. Connie se zvláště zmínila o příšerných plastových oknech. „Jsou z plastu, celý náš dům je z plastu!“ Když jí Martin znovu dolil víno, napadlo ji, že se jí možná začínají plést slova.

„To je ale škoda, že to tak vidíte, Connie. Na plastu není nic špatného. Já jsem si prodejem plastu vydělal spoustu peněz.“

Ukázalo se, že Martin vlastní továrnu vyrábějící plastové nádoby všech tvarů a velikostí. A opravdu se mu dařilo. Connie si alespoň přestala vyčítat to drahé šampaňské a tři chody, které si objednala k večeři. Pověděl jí, že od něj odešla žena. „Nabrnkla si španělského číšníka,“ svěřil se, „a teď spolu žijí na Kanárech.“

„Píp, píp!“ neodpustila si Connie a oba se rozesmáli.

„Teď se tomu směju,“ pokýval hlavou, „ale ze začátku to bylo těžké. Alespoň že děti už byly tou dobou z domu.“

Sice se neshodli v názoru na plast, během rozhovoru ale zjistili, že mají oba rádi italskou operu, dobré víno, Bruce Springsteena a kvěťák zapečený se sýrem. „Kvěťák bych mohla jíst každý den,“ povzdechla si Connie.

„Já taky,“ přikyvoval Martin. Zdálo se, že jeden v druhém našli spřízněnou duši. „A jenom proto, že člověk stárne,“ pokračoval, „to neznamená, že by si nemohl ještě něco užít – společnost druhého člověka, sex, možná druhé manželství.“

„To určitě,“ souhlasila Connie a jen doufala, že tím nemá na mysli ji. Už roky se neocitla v situaci, kdy by musela odrážet něčí milostné návrhy. Uvědomila si, že mu musí dát jasně najevo, že teď o nikoho nestojí.

„Já teď nový vztah nehledám,“ oznámila mu a napila se kávy. „Potřebuju si odpočinout od toho současného.“

„No,“ pousmál se Martin, „pokud někdy změníte názor, můžu doporučit SSP.“

„Budu si to pamatovat,“ vrátila mu úsměv Connie.

Kromě toho, že byl opravdu velice přitažlivý, byl Martin také nesmírně milý a pozorný. Connie si ale nebyla jistá, jestli ještě někdy bude stát o nový vztah. Přesto si mimořádně užívala, že o ni Martin jeví zájem. Kolik mužů mi v životě opravdu naslouchalo? Mohla bych je spočítat na prstech jedné ruky, a ještě by mi zbylo, pomyslela si.

Povídali si několik hodin a pořád měli témata k hovoru. Connie se Martinovi svěřila s věcmi, o kterých Rogerovi nikdy neřekla, protože nevypadal, že by ho zajímaly. Vyprávěla mu, jak si vždycky přála studovat umění, ale když jí bylo pět, zemřeli jí rodiče a na studium nebyly peníze. Strýc s tetou, u kterých vyrůstala a kteří měli své vlastní děti, si nemohli dovolit podporovat Connie na univerzitě nebo umělecké škole. A tak se vyučila květinářkou. Vyprávěla mu o své lásce ke květinám a kreslení.

„Takže jste umělkyně,“ shrnul to Roger.

„To ne,“ zavřela hlavou Connie. „Ale ráda kreslím. Má matka před válkou navrhovala a šila kostýmy pro divadlo. To bylo ještě dřív, než se seznámila s otcem. Takže jsem možná umělecké sklony podědila právě po ní.“ Vytanulo jí na mysl, že matka pracovala pro divadelní společnost ve Stratfordu. A Stratford není od Oxfordu daleko.

„Vaše matka musela být velmi talentovaná.“

„Ano, to myslím byla,“ souhlasila Connie.

„Máte také na něco talent?“

„Nevím, asi ne. Ale umím to s květinami. Ráda je pěstuji a aranžuji. Kdysi jsem mívala dva skleníky plné exotických květín. To jsme ještě měli velkou zahradu.“

„Teď už ji nemáte?“

„Ne,“ povzddechla si Connie. „Přestěhovali jsme se do menšího, protože dům a zahrada už pro nás byly příliš velké – alespoň podle mého manžela.“

„Jenomže vy v tom domě s plastovými okny nejste šťastná, vidíte?“

„Já se opravdu snažila, ale ten domek vážně není hezký. Navíc má jen mrňavou zahrádku. Všechny domy u nás v ulici mají jen malou zahrádku a všichni mají na dvorku načančané květináče s jirčinami a begoniemi. Begonky vydrží kvést celé léto, takže je všude vysazují na veřejné záhony. Panebože, jak já je nesnáším!“

Connie tím rezolutním prohlášením sama sebe překvapila. Jenomže ona begonie opravdu nesnášela. A stejně tak dvakrát nestála ani o jiřiny.

„Napadlo mě, že bych odtud jela do Stratfordu. Matka tam před válkou dělala kostýmy pro *Krále Leara*. Její bratr, strýc Bill, vždycky říkal, že si celá rodina myslela, že se provdá za nějakého umělce – třeba za herce. Ale táta byl jen obyčejný chlap. Zamilovali se do sebe.“

„A co ten váš obyčejný táta dělal?“

„Byl policajt. Pocházel z Newcastle, ale pracoval jako měšťák v Londýně. Kdysi před lety jsem se vydala na sever, abych se podívala, kde se narodil. Vždycky jsem se tam chtěla vrátit, ale pak jsem se vdala, přišly děti a už na to nikdy nedošlo.“

„Teď tu příležitost máte. Možná byste se tam měla vydat.“

Connie se najednou zatočila hlava. Nebylo to ze šampaňského, ale z nečekaného pocitu svobody. „Ano, myslím, že to udělám.“

Usmál se na ni. „Jak jsme se bavili o květinách,“ vrátil se k předchozímu tématu, „mám doma knížku, která by se vám mohla líbit. Jsou to kresby a akvarely těch nejkrásnějších květin, jaké si jen umíte představit. A pokud se dobře pamatuju, není v ní ani jeden obrázek begonií nebo jiřin! Koupil jsem ji pro svou ženu k narozeninám, ale odešla ode mě, než jsem jí knihu stihl dát. Co kdybych vám ji poslal? Tedy pokud vás to neurazilo.“

„To je od vás nesmírně milé, ale já ani v nejmenším netuším, kdy se budu vracet domů.“

„To vůbec nevádí, Connie. Prostě vám ji během několika příštích týdnů pošlu, a až přijedete domů, bude tam na vás čekat.“

„Moc vám děkuji,“ přijala Connie nabídku a sáhla do hlubin své kabelky pro vizitku. Původně nechtěla cestou navazovat kontakty a teď své předsevzetí hned první den nedodržela! No co, pravidla jsou od toho, aby se porušovala, pomyslela si. A Martin je gentleman.

„Zůstaňte ve spojení, Connie. Dejte mi vědět, jak se rozhodnete a jak se vám daří. Musím se přiznat, že tak trošku závidím lidem, kteří si umí život užívat plnými doušky!“

Páni, to myslí mě? podivila se Connie. Že už bych se změnila?

Martin trval na tom, že ji doprovodí do hotelu. „Opravdu jsem si večer s vámi užil,“ řekl. „Co kdybychom si na dobrou noc dali ještě kávu nebo něco ostřejšího?“

Zhluboka se nadechla: a je to tady! Nechci tenhle báječný večer pokazit, pomyslela si, ale taky nechci, aby mě políbil, i když je to takový štramák. Bylo jí jasné, že bude obtížné z té situace elegantně vyklouznout, zvlášť když Martin předtím v restauraci trval na zaplacení útraty. A taky jí byl opravdu sympatický.

„O nic se nepokusím, slibuju!“

Zasmála se. „Raději ne, mám toho za dnešek dost. Ale děkuji vám za nabídku. A taky za nečekaně krásný večer.“

Jak se zadržným dechem čekala na jeho reakci, Martin pomalu zvedl ruku a zastrčil jí za ucho pramínek vlasů, který jí předtím spadl do očí.

„Dobrou noc, Connie,“ naklonil se k ní a políbil ji krátce na tvář. „A někdy se ozvěte.“

„Ozvu,“ slíbila mu a pak se za ním dívala, jak trošku vrávoravě odchází. „Ozvu.“

Přeložila Markéta Johnová